

ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników (Dz. U. L 141, s. 1) — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — System jednolitych płatności — Ustalenie kwoty referencyjnej — Nieprzyznanie w pewnych sytuacjach uprawnień do płatności

Sentencja

- 1) Wykładni art. 42 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten pozostawia państwom członkowskim zakres swobodnego uznania pozwalający na określenie kwoty referencyjnej w wysokości 0 EUR i nieprzyznanie rolnikowi, który znajduje się w specyficznej sytuacji, takiej jak określona w art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu nr 1782/2003 po zmianach wprowadzonych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1974/2004 z dnia 29 października 2004 r., żadnych uprawnień do płatności z rezerwy krajowej, jeśli ta kwota referencyjna jest ustalana na podstawie obiektywnych kryteriów, nie narusza zasady równego traktowania rolników i nie zakłóca rynku oraz nie zniekształca konkurencji.
- 2) Prawo wspólnotowe nie sprzeciwia się stosowaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym od kwoty, o którą zwiększone zostaną dodatkowe płatności przyznawane w następstwie inwestycji zwiększającej zdolności produkcyjne lub nabycia gruntów, odliczana jest, przed określeniem kwoty referencyjnej, na podstawie której przyznawane są uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej, kwota 500 EUR.

(¹) Dz.U. C 6 z 10.01.2009

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-30/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/82/WE — Artykuł 11 — Zewnętrzne plany operacyjno- ratunkowe)

(2009/C 297/19)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Sipos oraz P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 11 dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 10, s. 13), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 345, s. 97) — Brak sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno- ratunkowych dla niektórych zakładów

Sentencja

- 1) Nie zapewniając wprowadzenia w życie środków ustanowionych w art. 11 dyrektywy 96/82/WE z Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 10, s. 13), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r., Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego artykułu
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sąd (Bułgaria) w dniu 19 maja 2009 r. — Kanon Kabushiki Kaysha przeciwko „I P N Bulgaria” OOD

(Sprawa C-181/09)

(2009/C 297/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Sofiyski gradski sąd (Bułgaria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kanon Kabushiki Kaysha

Strona pozwana: „I P N Bulgaria” OOD

Postanowieniem z dnia 17 września 2009 r. Trybunał (piąta izba) stwierdza, że niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oczywiście niedopuszczalny.